

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/34/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3107010497
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 11. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tóth
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3107010497.3

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tótha a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Patrika Príbelského, PhD., v trestnej veci proti obžalovanej M. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K., V. XXXX/XX, pre pokračovací prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. b) Trestného zákona o odvolaní obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 2T/165/2012 zo dňa 24.3.2015, na verejnom zasadnutí konanom dňa 22.11.2016 v Trenčíne, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. sa odvolanie obžalovanej M. A. z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 2T/165/2012 zo dňa 24.3.2015 bola obžalovaná M. A. uznaná vinnou z pokračovacieho prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. b) Trestného zákona, ktorého sa dopustila na tom skutkovom základe, že napriek tomu, že trestným rozkazom Okresného súdu v Prešove sp.zn. 31T/2/2004 zo dňa 03.12.2004, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 19.04.2005, bola pre trestný čin krádeže v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 k § 247 ods. 2 písm. c) Tr. zákona účinného do 31.12.2005 odsúdená na trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov s podmieneným odkladom výkonu trestu na skúšobnú dobu v trvaní 3 roky,
1/ dňa 21.11.2006 v čase okolo 15:15 hod. v Trenčíne v obchodnom stredisku V. v predajni S. zobrala V. F. tašku, ktorú mala pri sebe položenú na pulte pokladne, obsahom ktorej boli dioptrické okuliare, zväzok kľúčov, puzdro s dokladmi a peňaženky s peňažnou hotovosťou X.XXX,-Sk, čím V. F. spôsobila na odcudzených veciach celkovú škodu vo výške 5.720,-Sk,
2/ dňa 21.11.2006 v čase okolo 16:00 hod v Trenčíne v nákupnom stredisku Q. na sídlisku Q. v predajni A. sa pokúsila odcudziť C. T. z kabelky, ktorú mala pri sebe na pravom pleci, peňaženku, pričom však bola vyrušená dcérou A. T., ktorá začala na ňu kričať a chytila ju za ľavú ruku, pričom sa obv. M. A. podarilo vytrhnúť zo zovretia a utiecť preč, avšak na úteku bola zadržaná pracovníkmi SBS.

Okresný súd podľa § 44 Tr. zákona u obžalovanej M. A. upustil od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 Tr. zákona, nakoľko pokladá tresty uložené skoršími rozsudkami a to rozsudkom Okresného súdu Trebišov sp.zn. 0T/18/2008 zo dňa 09.06.2008 právoplatný 09.06.2008, rozsudkom Okresného súdu Košice II sp.zn. 6T/31/2006 zo dňa 17.12.2009 v spojení s uznesením Krajského súdu Košice sp.zn. 7To/47/2010 zo dňa 27.05.2010 a rozsudkom Okresného súdu Košice II sp.zn. 7T/4/2010 zo dňa 18.03.2011 právoplatný 04.04.2011, na ochranu spoločnosti a na nápravu páchatel'a za dostatočné. Súčasne jej podľa § 73 ods. 2 písm. b) Tr. zákona, podľa § 74 ods. 2 Tr. zákona uložil ochranné psychiatrické liečenie ambulantnou formou.

Citovaný rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože ho obžalovaná hneď po vyhlásení napadla odvolaním, ktoré podrobnejšie písomne zdôvodnil obhajca obžalovanej. V dôvodoch odvolania uvádzal, že skutky, ktoré mala obžalovaná spáchať, sa stali pred 10 rokmi. Po celý čas vznikali a boli pochybnosti o tom, či je psychicky v poriadku. Za tým účelom bolo nariadené znalecké dokazovanie a to za účelom vyšetrenia jej duševného stavu a do konania bola prizvaná znalecká organizácia a to Psychiatrická nemocnica W. W. W.; bolo nariadené moje pozorovanie vo vyššie uvedenom zdravotníckom zariadení,

čo sa aj stalo. Na základe týchto vyšetrení bol podaný znalecký posudok tejto znaleckej organizácie č. 13/2014, ktorý vypracovali MUDr. Georgína Hrková ako poverený znalec a MUDr. Pavel Černák PhD., zodpovedný za výkon znaleckej činnosti. Zo záverov tohto posudku vyplýva, že v čase spáchania trestného činu obžalovaná vedela len v zníženej miere rozpoznať nebezpečenstvo svojho konania pre spoločnosť a zníženie tejto schopnosti dosahovalo ľahký až stredný stupeň; boli u nej nájdené poruchy v motivácii konania pri páchaní trestných skutkov, ktoré boli podmienené jej vlastnosťami a štruktúrou osobnosti, popísanými v posudku. Schopnosť ovládať svoje konanie v čase spáchania trestného činu bola znížená v ľahkej až strednej miere. V súčasnej dobe je schopná chápať len základné princípy trestného konania a vzhľadom k jej reaktivite v záťažových situáciách, ktorou je aj súdne konanie, je reálny predpoklad, že reagujem vlastným spôsobom t.j. únikovými a účelovými reakciami, ktoré jej neumožňujú brániť sa - obhajovať sa racionálnym spôsobom. Jej pobyt na slobode z hľadiska psychiatrického je potencionálne nebezpečný, vzhľadom k tomu, že porucha osobnosti je porucha trvalá. Reakcie na subjektívne záťažové reakcie sú stereotypné a nie je možné vylúčiť ani opakovanie disociaľneho konania. Znalci odporučili pokračovanie v ochrannom liečení psychiatrickom ambulantnou formou, ktorým síce nie je možné zmeniť štruktúru osobnosti ale je možné kontrolovať jej psychický stav a redukovať možnosti závažnejších dekompenzácií so zvýšeným rizikom maladaptívneho správania s negatívnymi následkami pre širšiu societu. Ak teda znalci v znaleckom posudku uviedli, že obžalovaná mala znížené ovládacie a rozpoznávacíe schopnosti ľahkého až stredného stupňa v čase spáchania trestných činov, je potrebné vychádzať zo zásady "in dubio pro reo" a posudzovať jej príčetnosť tak, že zníženie rozpoznávacích a ovládacích schopností je stredného stupňa a teda na polovicu a v takom prípade je nutné zastaviť trestné stíhanie, pretože v čase činu pre nepríčetnosť nebola trestne zodpovedná. Preto mal okresný súd obžalovanú oslobodiť v zmysle § 285 písm. d) Tr. poriadku spod obžaloby, pretože pre nepríčetnosť nie je trestne zodpovedná a uložiť jej len ochranné opatrenie a to ochranné psychiatrické liečenie ambulantnou formou. Vzhľadom na vyššie uvedené žiadal, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie, alternatívne, aby sám vo veci rozhodol tak, že obžalovanú spod obžaloby oslobodí a uloží jej len ochranné psychiatrické liečenie.

Na verejnom zasadnutí o odvolaní konanom za splnenia zákonných podmienok v neprítomnosti obžalovanej, prokurátorka navrhla odvolanie obžalovanej ako nedôvodné zamietnuť. Obhajca obžalovanej sa v plnej miere pridržiaval písomných dôvodov odvolania a navrhol obžalovanú spod obžaloby oslobodiť.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Z podnetu podaného odvolania krajský súd preskúmal napadnutý rozsudok a dospel k záveru, že odvolanie obžalovanej nie je dôvodné, pričom nezistil dôvod na oslobodenie obžalovanej spod obžaloby, ako sa toho domáhala odvolaním.

Úvodom je potrebné poukázať na to, že M. A. tak, ako už konštatoval súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku, bola v predchádzajúcom konaní za predmetné skutky kvalifikované ako pokračujúci prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c/, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. v časti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. uznaná vinnou rozsudkom Okresného súdu v Trenčíne, sp.zn. 9T/25/2007 zo dňa 06.09.2007 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne, sp.zn. 2To/117/2007 zo dňa 19.05.2009.

Na podklade dovolania podaného dňa 18.05.2012 obhajcom M. A. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 1Tdo/50/2012 zo dňa 19.09.2012 vyslovil, že podľa § 386 ods. 1 Tr. poriadku, z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. l) Tr. poriadku bol uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 2To/117/2007 zo dňa 19.05.2009 porušený zákon v ustanovení § 316 Tr.por. v neprospech M. A. a podľa § 386 ods. 2 Tr. poriadku zrušil uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 2To/117/2007 zo dňa 19.05.2009, rozsudok Okresného súdu v Trenčíne sp.zn. 9T/25/2007 zo dňa 06.09.2007, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a vec prikázal Okresnému súdu Trenčín, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol. V odôvodnení rozhodnutia Najvyšší súd Slovenskej republiky

uviedol, že v danom prípade možno konštatovať existenciu dôvodných pochybností o duševnom stave obvinenej, preto bude povinnosťou okresného súdu vykonať znalecké dokazovanie za účelom vyšetrenia duševného stavu obvinenej z hľadiska súčasného zdravotného stavu, ako aj z hľadiska posúdenia príčetnosti v čase spáchania pokračujúceho prečinu krádeže, aby mohol súd spoľahlivo a zákonne rozhodnúť o vine a uložení trestu obvinenej.

Okresný súd Trenčín po vrátení veci doplnil dokazovanie v naznačenom smere a pribral do konania znalcov z odboru zdravotníctvo, odvetvie psychiatria a nariadil skúmanie duševného stavu M. A. v zdravotníckom ústave. Znalcom boli predložené i obhajcom doručené rôzne znalecké posudky z viacerých konaní, ktorých sa medzitým dopustila M. A., poväčšinou trestne stíhaná v W. a K. kraji, kde v rôznych trestných konaniach boli vypracovávané znalecké posudky z odb. zdravotníctvo, odv. psychiatria s rôznymi znaleckými závermi. Na základe pozorovania a vyšetrenia, dostupnej zdravotnej dokumentácie i predchádzajúcich znaleckých posudkov, znalci u M. A. zistili histriónsku poruchu osobnosti s intelektovými funkciami v hraničnom pásme mentálnej subnormy až ľahkej mentálnej retardácie. Zistili taktiež poruchu prispôsobenia, disociatívnu poruchu, depresívnu poruchu a Ganserov syndróm. Napriek týmto zisteným poruchám skonštatovali, že obžalovaná v čase spáchania činu vedela, aj keď v zníženej miere rozpoznať nebezpečenstvo svojho konania pre spoločnosť. Zníženie tejto schopnosti dosahovalo ľahký až stredný stupeň. Obžalovaná tiež v čase spáchania činu vedela ovládať svoje konanie v zníženej, v ľahkej až strednej miere. Obžalovaná je schopná chápať základné princípy trestného konania. Faktory u obžalovanej ako porucha motivácie konania, poruchy emotivity, obranných a adaptačných mechanizmov, osobnosti v subjektívne záťažových situáciách, afektivita, nízka odolnosť na frustrácie, spôsobili v čase spáchania inkriminovaných skutkov zníženie ovládacích a rozpoznávacích schopností ľahkého až stredného stupňa. Znalci označili pobyt obžalovanej pre spoločnosť za nebezpečný z psychiatrického hľadiska z toho dôvodu, že porucha osobnosti zistená u obžalovanej je poruchou trvalou, a nie je možné vylúčiť u nej opakovanie disociálneho konania. Odporúčajú teda pokračovať v ochrannom liečení psychiatrickom ambulantnou formou, ktorým síce nie je možné zmeniť štruktúru osobnosti, ale je možné kontrolovať jej psychický stav a redukovať možnosti závažnejších dekompenzácií.

Na základe takto doplneného dokazovania s poukazom na vyššie uvedené závery znaleckého posudku, okresný súd správne skonštatoval, že niet pochybností o vine obžalovanej a túto uznal vinnou z pokračovacieho prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. b) Trestného zákona na tom skutkovom základe, ako je uvedené v napadnutom rozsudku, pričom vzal do úvahy i pôvodné vyhlásenie obžalovanej podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por., že je vinná zo skutkov, kladené jej za vinu obžalobou. V súvislosti s tým krajský súd uvádza, že na vyhlásenie obžalovanej o vine bolo možné prihliadnúť, keďže s poukazom na zistenia znalcov, obžalovaná je schopná chápať základné princípy trestného konania a napokon od počiatku trestného stíhania mala obhajcu. Napokon vyhlásenie obžalovanej o vine korešpondovalo so zadováženými dôkazmi v prípravnom konaní. So záverom o vine obžalovanej sa stotožnil i krajský súd, pričom nemožno súhlasiť s odvolacími dôvodmi, že mala byť spod obžaloby oslobodená. Ako vyplýva zo znaleckého posudku znalcov psychiatrov, u obžalovanej v čase činu bola len znížená rozpoznávací a ovládacia schopnosť, žiadna z týchto zložiek však neabsentovala, preto nie je vylúčená jej trestná zodpovednosť za spáchané skutky, kvalifikované ako vyššie uvedený trestný čin.

Napokon pri rozhodovaní o potrestaní okresný súd vzal do úvahy všetky skutočnosti dôležité v tomto smere, zohľadnil osobu obžalovanej, zistený duševný stav, motív konania, okolnosti prípadu, možnosti jej nápravy, predchádzajúce odsúdenia a s prihliadnutím najmä na zistenú zmenšenú príčetnosť u nej v čase spáchania skutku a tiež uplynulú dobu od jeho spáchania správne skonštatoval, že u obžalovanej A. je možné podľa § 44 Tr.zák. upustiť od uloženia súhrnného trestu, keďže tresty uložené skoršími rozsudkami Okresného súdu Trebišov sp.zn. 0T/18/2008 zo dňa 09.06.2008, právoplatným 09.06.2008, rozsudkom Okresného súdu Košice II sp.zn. 6T/31/2006 zo dňa 17.12.2009 v spojení s uznesením Krajského súdu Košice sp.zn. 7To/47/2010 zo dňa 27.05.2010, rozsudkom Okresného súdu Košice II sp.zn. 7T/4/2010 zo dňa 18.03.2011 právoplatným dňa 04.04.2011, považuje za nápravu páchatela a ochranu spoločnosti za dostatočné. Súčasne obžalovanej s poukazom na zistenia znalcov uložil podľa § 73 ods. 2 písm. b) Tr. zákona, podľa § 74 ods. 2 Tr. zákona ochranného psychiatrického liečenia ambulantnou formou. Odvolací súd sa v tomto smere stotožnil s názorom okresného súdu, že i keď obžalovaná sa v minulosti už dopustila protiprávneho konania a prichádzalo do úvahy uloženie súhrnného trestu, je upustenie od potrestania podľa § 44 Tr.zák. za súčasného uloženia ochranného

psychiatrického liečenia ambulantnou formou, v prejednávacom prípade zákonné a dôvodné, pričom s podrobnejším odôvodnením odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku.

Vzhľadom k vyššie uvedenému krajský súd odvolanie obžalovanej nepovažoval za dôvodné a podľa § 319 Tr. por. toto zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok prípustný nie je.